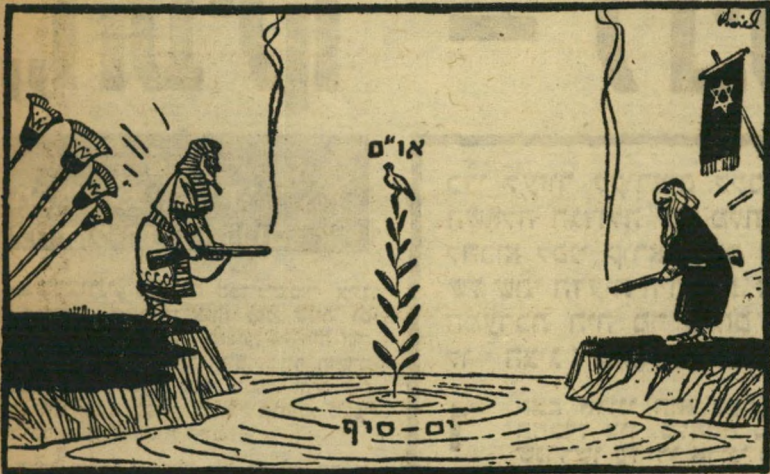

כידון בגב - תוצרת צרפת

היתרחש שנית הנם של קריעת ים-סוף?
אמריטה בזאר פטריקה, הודו

יוסף סטאלין בא לקאהיר

שעה שישראל תקועה, איטוא, על שרטון ושוב אינה יכולה לקבל תג בורת לחימושה, שטות בין לנינגראד, קניג סברג, דיניגה, שטטין ונמלי מצריים אניות התובלה, המביאות נשק מארצות הגוש ה סובייטי מצריים ולסעודיה. קאהיר וריאד הסכימו בנייה לרכוש ביחד בתקופה שבין ה'1 באוקטובר, 1955, וה'30 בספטמבר, 1956, נשק בשווי 300 מיליון ל"י בצ'כוסלובקיה. המחיר יכוסה בזהב ובמטבעות.

מברית המועצות יקבלו ארצות ערב סילר ניקרב משומשים מסוג סיג, שריונים משר משים מסוג יוסף סטאלין, מצ'כולובקיה יקבלו נשק קל ותותחים בני 80 מ"מ, ש' אסטר להשתמש בהם כתותחי שדה, כתותחי חים נגד מטוסים או כתותחים נגד-שריון, כן חספק פראת תותחים בני 150 מ"מ, השר קלים רק כמחצית משקל התותחים האמרי קאיים בני 155 מ"מ, אך העוברים על הטוח שלהם (4000 מטר) ועולים על מהירות האש שלהם ב'60 אחוזים.

לאחר את האוטובוס

תנאים אלה קל למדי לחשב בבטי חון מצויים מתי ישיגו הערבים את יתרון החימוש הישראלי. הרמטכ"ל המצרי, שערך לא מכבר מסע סיור בספרד, סבר: אם הכל יתקדם כשורה, נשתחה, יחד עם בני בריתנו לישראל במספר חיילינו, בהמת אימונינו ובכמות נשקנו בדרך בחודש מאי הבא יגיעו שנתיים מהיום נוכל פשוט ל' מוצץ את ישראל!

סגן המזכיר הכללי של הליגה הערבית, ראף בלאמה, אמר גם הוא: "אם לא יתחרי לו הישראליים במלחמה מונעת עד למחצית 1956, הרי שאיחרו את האוטובוס."

דעתם של שני המצרים מודהה כמעט ל' חלוטין עם חוות דעתו של ראש העדת שבר תת-הנשק הנייטראלית של או"ם, הנגדל ה' קנזי (אדסון) ברנס. הוא אמר לא מכבר, בשעת ביקורו באירופה: "השוויין (בין ישראל וארצות-ערב) בחימוש יושג בחו' דש מרס, 1956, השוויין באימונים יושג, לכל המאוחר, בקיץ, והשוויין במספר החיילים - בסתו השנה הבאה. מאותו מועד יגדל יתרון הכוח הערבי נגד ישראל מחודש לחודש."

אם תפרוץ בקרוב מלחמה במרחב, או אם יישאר השלום על כנו - דבר זה תלוי עתה בהכרעה פנימית בישראל: אם תגבר מפל' גת-המלחמה של ראש-הממשלה ב'גוריון והרמטכ"ל משה דיין, או מפלגת-השלום של שרת-החץ משה שרת. ב'גוריון מאמין כי ישראל עודה מסוגלת לחזק על-ידי מלחמה מהירה את המצב האינטראטגי של המדינה בצורה כזאת שתהיה בטוחה לעולם ועד. משה שרת מקוה להשיג את אותה המטרה באמצעים דיפלומטיים.

• הכתובת (והכינוי המקובל) של משרד החוץ הצרפתי.

היתה מספקת כדי להצדיק את הפעולה כז' לה.

האח הבכור הסכים

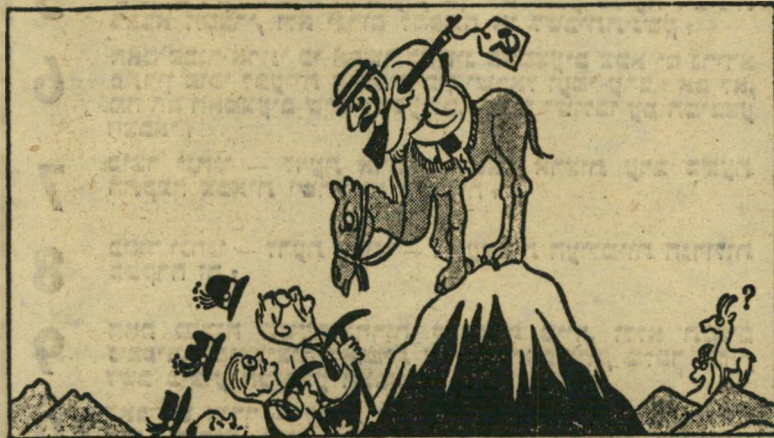
ה תיק המסתורי הכיל הבילה גור לה של מכתבים, שהיו מיועדים למסקר חיל-השחרור האלגיירי במחוז קונסטאנטין, שיחאני בכחיר, והיו חתומים בידי מחמד ב'רבלה. ב'רבלה מנהל מקאהיר את מלח' מת לוחמי-השחרור באלג'יריה.

המיסמכים הודיעו על בוא משלוחי נשק וציוד גדולים לצבא-השחרור, הכילו הור' אות מפורטות לניהול מלחמת-הפרטיזאנים נגד הצרפתים. בכמה מקומות הודגש כי ה' תוכניות עוכרו בהסכמה עם "האח הבכור", סגן-אלוף גאמל עבד אלינאצר, ראש ממשלת מצריים.

התגלית גרמה לחשבוך נפש במטכ"ל ה' צרפתי. היא אישרה את לקח המיבצעים ה' צבאיים, שנערכו בחודש אוקטובר בהרי-אר רס:

• השמדת קבוצת-הפרטיזאנים דורשת זמן, כסף ודם. חיל אירופי המאומן והמצויד בשביל מלחמה מודרנית, אינו יכול להתגבר על יריב החסר ציוד חדיש, אך מסוגל ל' התאים את עצמו לנוף תקופת-האבן בדרום אלג'יריה.

• צרפת הסתכסה בצפון-אפריקה לא רק

ארבעת הגדולים מגיעים לוועידת הפיסגה באלטימור סאג, בלטימור, ארצות-הברית

במלחמה נגד לוחמי-השחרור מקומיים, אלא עם כל העולם המוסלמי, התומך בלוחמים.

עד חשבון ישראל

ל קח כפול זה הוא שהעמיד את הצרפתים לפני ברירה אכזרית וסופית: ל' אבד את הכל כמו בהודו-סין, או להסתדר בכל המהירות האפשרית עם מדינות האיט לאם.

בריתת ההון הצרפתי מצפון-אפריקה הרי

אבל זה הכלי שלנו ו' אובסרבר, לונדון, בריטניה

מאז קום המדינה טיפחה ישראל בקדחת גוה יחסים טובים עם צרפת. היא תמכה בקולוניאליזם הצרפתי נגד המורדים הערבים בכל המקרים, קיחתה כי ביום צרה יעמדו הצרפתים לצידה. עתה נראה יותר ויותר ש' היה זה חישוב מיטעה: הצרפתים, הודא גים קודם כל לע'ם, החליטו למכור את הידידות הישראלית תמורת שביתת-נשק עם תנועת-השחרור הערבית.

הכתבה המאלפת שלהזן באה ממקור נייטראלי: היא הועתקה במלואה מהשבועות הגרמני, ר' שפיגל-:

ראש חבוש כפיה

מ שום סיור של חיל-האוויר הצרפתי ר לאורך השפה הצפונית של מדבר הסהרה פנה בסיבוב גדול לעבר הרי-אורוס, ב' כיוון לשדה-הבית ליד העיר קונסטאנטין.

האיש בכסא-התצפית הרים את המשקפת אל עיניו. בגובה נמך עבר הטייס על פני הרי-האטלס הצחיחים. העיניים כאבו, הקרקע השוממה והאוויר התמוזגו לגיהנום לבן-צהב' הב.

לפתע גינע הצופה את זרועו. הטייס פנה שמאלה. המטוס אץ לקראת מתלול הר. שם דילג כעופר בין נקיק הסלעים ראש חבוש כפיה לבנה. עד שנקלע פתאום מעל פני האדמה, לתוך נקיק.

נקיק בחר

עבור כמה שעות הוקף כל רכס ה' הרים על-ידי שנים-עשר גדודים צרפ' תיים בפיקודו של האלוף דה-סיינס-אפורטין.

סיור מצויד בלטידים הודו לתוך הנקיק, אשר בו נעלמה הכפיה הערב המסתורית לעיני הטייסים.

החיילים ירדו בחבל במנהרה תלולה וקצ' רה, מצאו את עצמם באולם תת-קרקעי רחב. לכל העברים הסתעפו מנהרות צעירים מהר יים של רגליים יחפות היהדו בכיוונים שר גים.

מחשש סן יפלו לתוך מארב לא העזו החיילים הצרפתיים להתקדם במערה. נראה היה להם שהאולם אינו אלא סתם של מער כתימערות טבעית ומסועפת, בעלת כמה קומות. מאחורי כל קיר של אבן-סייד גדמה כי ארב המוות.

אולם הסיור גילה בכל זאת דבר אחד תיק עבה של בלדר, תגלית זו, כפי שנתברר,

• בניגוד לארצות-החסות מארקו וטור ניטיה, שייכת אלג'יריה (בערבית: אלג'יז' רה, האי) רשמית לארץ-האט הצרפתית. היא מחולקת לשלושה מחוזות והחבל הדרומי, אולם שמונת מליני המוסלמים יכולים לב' חזר רק מספר מועדמים השווה לזה של ה' מתיישבים הצרפתים, שמספרם מגיע למיליון אחד בלבד.